

Заедно

брой 84 - ноември 2011

енория "Св. Павел от Кръста" Русе

В този брой на бюлетина ще разкажем по-подробно за нашият току-що минал храмов празник и за самата личност на Свети Павел от Кръста.

Още в миналият брой започнахме да разглеждаме заедно принципите на духовното учение на Свети Павел от Кръста. Днес искам да ви представя как той говори за "нищото" на човека и за "всичкото" на Бога.

В друга статия, която също ще намерите в този брой ще видим как нашият светец гледа към

Евхаристията в духовността и мистиката на страданието.

Тези страници (и следващите, които ще публикуваме в бъдеще) са в наша полза за да достигнем по-висшите нива на нашата духовност, хванати за ръка от самият Свети Павел от Кръста и покорени от неговото учение и неговия пример, ще живеем и ще растем с нов опит в областта на собствената ни интимна среща с Исус Христос.

Вярата за да бъде истинска, трябва да премине от учение за Исус до "моята среща" с Него, "моя диалог" с Него и още повече "моя живот" с Него.

Свети Павел от Кръста ни учи, че чрез размишлението на страданието на Исус Христос, ще се срещнем напълно с Божията любов.

Желая "добра среща" на всички вас!

Елена Димитрова

16 октомври - храмов празник “Свети Павел от Кръста”

Гости от Франция пристигнаха за празника на католическата църква „Св. Павел от Кръста”

в Русе

Никополският епископ Петко Христов заедно с още трима свещеници отслужиха в неделя на 16-ти октомври тържествената литургия за храмовия празник на русенската католическа църква “Св. Павел от Кръста”. Храмът едва успя да побере многото вярващи дошли за тържествената меса. По време на службата русенци чуха проповедта на френския свещеник Жан Клод Делион, който заедно с група от 30 миряни от Франция пристигнаха в Русе специално за случая. На български и на френски бяха прочетени и четивата от библията. Гост на тържеството бе и енорийският свещеник на Свищов о. Патрик, също французин.

В проповедта си отец Жан Клод най-напред изрази радостта си, че се намира сред русенската общност на този голям празник, като обърна по-специално внимание на Свети Павел от Кръста, посветил целия си живот да размишлява и да проповядва Страданието на Исус.

“Наистина като се замислим, истинска болка е да видим, че Страданието на Исус е забравено, като че ли никога не е съществувало, а при това то е най-възвишеният израз на Божията Любов към хората”, каза отец Жан

Клод. По думите му дори и днес някои често реагират към това с неблагодарност, безразличие, а понякога и с присмех. Свети Павел от Кръста обаче в своето време е умеел да разбуди много сърца от тяхната скованост и да ги привлече към Христос. В проповедта си френският свещеник

каза още, че не може да има християнски живот нито евангелизация без да изживеем напълно срещата на Любовта, която Бог ни дава в Исус в подножието на Кръста, където откриваме Дева Мария, Майката на Църквата, която ни събира всички заедно там. Отец Жан Клод завърши с думите да обещаем, че следвайки Свети Павел от Кръста и Блажения Евгений Босилков пред Христос по време на Евхаристията да превърнем с Неговата благодат нашия живот в път на любов, път на страдание и път на възкресение.

Енорийският свещеник отец Валтер Горра благодари на гостите за присъствието и добави, че енорияшите от Русе винаги ще ги споменават в молитвите си, а като спомен от този ден подари на всички сувенири с образа на русенската църква.

Празничната литургия съвпадна и с рождения ден на сестра Йола от русенската църква. Тя получи много мили пожелания и подарък за своя празник. От своя страна пък благодари за жестовите на внимание и добави, че заедно с всички енорияши ще продължи своя път на духовно израстване.

На френски, в изпълнение на гостите прозвуча и последната песен от службата. След литургията българи и французи се събраха на приятелски разговори и малка почерпка.

Преди да заминат за Румъния за духовна обиколка, френските гости ще се запознаят със забележителностите на Русе, ще разгледат Басарбовския манастир и Ивановските скални църкви.

Жан Клод Делион

Проповедта по случай Свети Павел от Кръста

Скъпи братя и сестри в Исус Христос,
Ето ни вече сред вас! това е сладка радост за нас християни от Франция , да се намираме сред вашата общност в този ден и да се запознаем с реалностите във вашия живот, с вашето ежедневие. Това е още една благодат, тъй като чрез вас Господ ни благослови и ни дава да израснем в нашия християнски живот. Ние ще имаме повод след тази Евхаристия да ви изразим нашата благодарност за вашия топъл прием. Бих искал по време на тази проповед, тъй като ние празнуваме Свети Павел от Кръста, Основателят на Пасионистите, да бъдем всички заедно в светлината на неговото присъствие. Блаженият Евгени Босилков, който е близо до него в небето и той също в този момент ще се застъпи за всички нас. Така че нека поне за миг сред нас да свети свидетелството на Основателя на Пасионистите. Вие вече го познавате добре, тъй като от дълго време сред вас са отци Пасионисти и сестри Пасионистки, които участват активно в живота на вашата християнска общност, заедно с вашия Епископ, когото аз приветствам с почитания лично от мое име и от името на нашата група.

Вие знаете, че Свети Павел от Кръста посвети целия си живот да размишлява и да проповядва Страданието на Исус. В него се разпознава, казваше той, “чудото на чудесата на Божията Любов”. И той вътрешно се разочароваше, като виждаше, че в света Любовта не беше обичана. Наистина като се замислим, истинска болка е да видиш, че Страданието на Исус е забравено, като че ли никога не е съществувало, а при това то е най-възвишения израз на Божията Любов към хората. Дори и днес някои често реагират с неблагодарност, безразличие, а понякога уви с присмех и с противопоставяне. Именно с цялата си енергия възпламенена от неговата любов към разпнатия

Исус Христос, Свети Павел от Кръста в своето време умееше да разбуди много сърца от тяхната скованост и да ги привлече към Христос. Конституцията на Пасионистите казва, когато говори за него: «Осъзнаващ остротата на болките в своето време, той проповядва без

умора най-ефикасния лек Страданието на Исус, “най-великото и най-чудотворното дело на Божията любов”.

Наистина Страданието на Христос продължава днес по света и всички ние вземаме участие в Него, обединявайки нашия живот с вратата да се обединим с Исус Христос на Кръста. Свети Павел от Кръста, самият той пламенно черпи опит от силното вдъхновение на Апостол Павел, изразено към Филипянците по отношение на Христос: “за Него, всичко изгубих... за да позная Него и силата на възкресението Му, да споделя страданията Му и да умра подобно на Него” (Фил3,10-11). Свети Павел от Кръста знаеше, че размишлението за Страданието е врата, която отваря широко Сърцето на Христос и която позволява да бъдем в тясно единение с Него. Той беше велик мисионер, защото се молеше много: той не престана чак до смъртта си да проповядва това, което му беше силно на сърце. Той казваше: “Погледнете Кръста, за да не загубите доверие. Ето Божията Кръв, тези рани, тези смъртоносни наранявания, тези ръце, които създадоха небето и земята, те още са отворени, за да приютят покаяните се бедни грешници, които смирено прибягват до Неговото необятно милосърдие”... А девизът, който той остави на своите синове и на цялата духовна фамилия е: “Нека Страданието на нашия Господ Исус Христос да бъде винаги в нашите сърца”. Да живеем така, означава наистина да оставим светлината на възкресението да проникне в този свят и да събуди хората от тяхната скованост. Не може да има християнски живот нито евангелизация без да изживеем

напълно срещата на Любовта, която Бог ни дава в Исус в подножието на Кръста, където откриваме Дева Мария, Майката на Църквата, която ни събира всички заедно там.

Нека този устрем на вяра и любов, който изживя Свети Павел от Кръста

толкова живо, и който накара Блаженият Евгени Босилков да даде живота си за Христос и за своя християнски народ да изпълва нашия живот. Животът, вие знаете, не винаги е много лесен и понякога и дори доста често, той е много суров. Но обединени във вярата към Извора на Прободеното Сърце на Възкръсналия Исус да напредваме с увереност, убедени, че нашият път прокарва и за много други до нас и дори в целия свят - пътят на вярата, любовта и надеждата. Конституцията на Пасионистите още ни дава насоката, която трябва да следваме заедно в сърцето на Църквата в мисия за една “нова евангелизация” в днешния свят: “Съзнавайки, че страданието на Христос продължава в този свят чак до Неговото Славно завръщане, да споделяме радостите и тревогите на човечеството по пътя към Отца. Ние желаем да вземем участие в тежката участ на хората, особено в тази на бедните и изоставените, за да ги утешим и облекчим техните страдания”. Тъй като ние знаем, че най-голямото нещастие е грехът да се разпне Христос и да се установи един свят оставен на страданието и силите на злото. Следвайки Свети Павел от Кръста и Блаженият Евгений Босилков ние обещаваме пред Христос по време на тази Евхаристия да превърнем с Неговата благодат нашия живот в път на любов, път на страдание и път на възкресение.

Нека Господ да благослови вас, вашите семейства и вашата християнска общност!

Отец Валтер Горра

Да споменаваме Страстите Христови в Евхаристията.

“Основното действие на нашата общност е Евхаристията, която до колкото е възможно служим всеки ден заедно. Общото участие в единственото Тяло на Христос храни, изявява и съди съпричастието ни в нашия общ живот в един и същи Дух.

Радостното участие в Евхаристията ефикасно преобразява живота на всеки член във всяка християнска общност, предизвиква нашият пълен отговор на известието за смъртта на Господа докато Той дойде.” (конституции на Пасионистите, 43).

“Продължаваме през целия ден похвала и благодарност на евхаристийното служение, с различните форми на обща молитва, особено с литургията на часовете” (конституции на Пасионистите, 45).

“Аз приех от Господа това, що ви и предадох, а именно, че Господ Исус през нощта, когато бе предаден, взе хляб и поблагодари, преломи и каза: вземете, яжте, това е Моето тяло, за вас преломявано; това правете за Мой спомен. Взе също и чашата подир вечеря и каза: тая чаша е новият завет в Моята кръв; това правете, колчем пиете, за Мой спомен. Защото, колчем ядете тоя хляб, и пиете тая чаша, ще възвестявате смъртта на Господа, докле дойде Той.” (1Кор 11,23-26).

1. Мистика на Страданието

Духовността и мистиката на страданието трябва да се характеризират в тяхната църковна автентичност с наличието на благодатта и на Евхаристията. Духовността на Свети Павел от Кръста има своята постоянна валидност, точно заради наличието на тези два основни елемента. По-конкретно, е позната неговата изключителна преданост към Евхаристията.

Още от ранна възраст той съзерцаваше в продължение на часова Евхаристията. Дори и конкретната насока на живота му се оформи пред Евхаристията през 1716г. След като основа Конгрегацията на Пасионистите, счете за голям дар, много желаното Пресвето Тайнство в параклиса на манастира.

Всеки от нас е поканен да направи от Евхаристията центъра на живота си и на общността, продължавайки това наследство от свети Павел от Кръста.

Хората от всички времена търсеха и търсят Бога по различни начини, за да го достигнат и намерят (Съвета II Ad Gentes 3). Съзерцателният опит, чрез познанието и любовта е много оценен. Трябва да се отбележи обаче, че най-великият възможен опит за Бога в този свят е чрез Евхаристията.

Пренебрегването на Евхаристията за дълго време ни води да вярваме, че всичките или почти всичките духовни преживявания са с еднаква стойност. Липсвайки ни ориентировъчната точка на Евхаристията ние сме във властта на своите убеждения и впечатления на момента. Ражда се объркване в духовната сфера. Но трябва да ни бъде ясно, че колкото повече се отдалечаваме от Евхаристията все повече качеството на духовният ни живот запада. Алтернативите на Евхаристията са винаги по-ниши от Нея.

Евхаристията е благодатта на благодатите. Апостол Павел ни предупреждава да не правим грешка и да не полагаме други основи за опита на Бога. Напомняйки на всички, че "Господ Исус през нощта когато бе предаден", Той отдаде себе си в Евхаристията. Подчертава: "защото, колчем ядете тоя хляб, и пиете тая чаша, ще възвестявате смъртта на Господа, докле дойде Той" (1Кор 11,23-26).

Евхаристийната духовност трябва да бъде приета и живяна в пълнота, във всичките ѝ аспекти: като литургия и саможертва, като тайнство на реалното присъствие на Христос, като църковно общение. За "пътя" на съзерцанието обожаването има особена ценност. В действителност, евхаристийното обожаване няма само набожна стойност, но има за цел да преодолее съзерцателна криза, която е криза на дълбокият смисъл на

живота. Евхаристийното обожание дори развива истинската духовност на Страданието, която се стреми да се конкретизира в щастливото мистично преживяване за Бог-любов, присъстващ в Христос-евхаристия и в солидарността с нашите братя.

2. Тайнството паметник на страстта

В центъра на духовността на Пасионистите има постоянно възпоменание на Страданието. В традицията на Конгрегацията, винаги се е поставял акцент върху най-великия тайнствен спомен на Страданието, който е Евхаристията.

“От набожността, която свети Павел от Кръста имаше към Страданието на Исус Христос - свидетелства в процесите за блаженството г-жа Роза Калабрезе: “Раждаше се другата набожност към Пресветото Тайнство на олтара, в Коего се споменава по по-специален начин за Пресветото Страдание на Исус Христос. Набожността му към Исус-Евхаристия не беше като на човек, но като на Серафим. Той ми казваше, с голям устрем на любов, че всичкото му доверие беше в Пресветото Тайнство, че всичките му надежди бяха положени в него, че Пресветото Тайнство беше Онзи, Който го поддържаше, когато понякога, заради своите болести и отпадналост, той не можеше да стане от леглото си но, поради плам и желанието, които той изпитваше в служението на литургията, чувстваше в себе си нова сила. Той добавяше с голямо нарастване на духа: О, какво голямо съкровище е Пресветото Тайнство! То е Раят на земята. О, какъв голям залог!”.

Св. Павел от Кръста използва думата “извор” за Евхаристията, и по този начин ни казва, как от нея извира цялата наша духовност. Най-старият израз се намира в дневника му: “Докато отслужвах Литургията и виждах с очите си Исус-Евхаристия, Му казвах... да ми премахне жаждата за Пресветата Любов, оставяйки ме да пия, от безкрайният извор на Неговото Пресвето Сърце” (Дневник, 27 Дек 1720г).

Свети Павел от Кръста описва в своят дневник в деня на евангелиста Йоан своите мисли за начина, по който той описва Страданието и задържа своето внимание върху пронизаното

Ребро на Исус, мистичен извор, от който изблизнаха кръвта и водата на Спасението.

В живота на свети Павел от Кръста се напомня за мистичното чудо, когато Разпятието откачи ръцете Си от кръста, прегърна го здраво и го държа в продължение на три часа до Пресветото Си Ребро.

Той пише на сестра Мария Коломба от Исус и Мария: “О, какво голямо съкровище е Пресветото Причастие! Това е извор за любовта на светостта.

Който е жаден, казва скъпия

Исус, да дойде при мен и да пие. Жадна ли сте Вие да станете светица, да изгорите цяла в светата любов? И тогава, какво правете, че не летите да прегърнете Скъпия Исус-Евхаристия?”. Трябва да се размишлява върху откъса от Йоан 7,37-39, цитиран от свети Павел от Кръста. Той се позовава на Страданието. Но според свети Йоан, Страданието не е трагедия, но прослава, начало на изливането на Светия Дух (срв. Йоан 7,39). Исус иска, тогава, да черпим от Страданието Му духа на победата, който дава начало на нов свят. И това става само в Евхаристията, Тайнството, в Коего Прославян Христос присъства и съобщава плодовете на Своето Стдание. Духовността на страданието свързана с Евхаристията придобива изключителен смисъл. Настояваме за връзката между страданието и Евхаристията чрез думите “извор” и “пиене”.

- Евхаристията гледана като “пиене” напомня за чашата, от която Исус, след като пи от нея я даде в ръцете на своите (Мт 20,22; 26,39-42; 26,27). Тази е чашата на волята на Отца: в пиенето от нея се намира смисъла на страданието и

изкупителната стойност в нея.

Свети Павел от Кръста пише до Тереза Палоци: “Унижена до нозете на Исус, да го молете, по прост начин като дете, така да Ви поучава, да Ви научи Своята Пресвета воля и да Ви даде да пиете от божествения Си извор онази жива вода, която дава на Своите възлюбени души. О, скъпи Исус! Позволете ми да пия от Вашето Пресвето Ребро живата вода на светата Ваша любов! О, колко съм жадна, скъпи Боже мой! Позволете ми да пия! Доближете се после да получите Тайнствения Исус и пийте до насита от онзи божествен извор”.

- Евхаристията-извор призовава към вечната радост на упойващата чаша обещана от Исус: “няма да пия от нея, докле не дойде Царството Божие. И Аз ви завещавам Царство, за да ядете и пиете на трапезата Ми в Моето Царство...” (Лука 22,16.29-30).

Евхаристийното обожаване вече е предвкусане на това съзерцание в екстаз.

От всичко това лесно е да се разбере как и защо мистичните върхове на откровение и на оперативна тяга са постигнати от Павел от Кръста, докато той вижда с вяра Исус присъстващ в Евхаристията (вж. Дневник 1 януари 1721). Основателят на Пасионистите намира в Евхаристията дори и подкрепа за тялото си, да се справя с трудностите на каещ се в апостолския си живот. Там той черпи от извора вечния живот!

Той пише на сестра Мария от Разпятие: “Аз се радвам в Господа, че Вие често се намирате потопена в бездната на Пресветото Страдание на Сладкия Исус и в голямата пещ на Върховното Тайнствено Добро, защото там ще пиете в изобилие светата любов и съкровищата на Божията благодат и Светите добродетели. Ще получите всичко с простотата на дете, и колкото повече не разбирате действията, които Бог върши в духа Ви, толкова повече ще получите дара на мъдростта и на науката на светиите; без да го знаете или да го разбирате”.

Отец Валтер Горра

**Принципи на духовно учение
на Свети Павел от Кръста
Човекът: “нищо” – Бог: “всичко”**

Заглавието може да породи очаквания, че в тази втора част са изложени дълбоки отвлечени разсъждения на свети Павел от Кръста около естеството на Бога и човека. Но това няма да бъде така, защото основателят на пасионистите не е нито теоретик, нито философ. Всъщност може да се намери в него определен скептицизъм и антипатия към чисто отвлеченото разсъждение и за философстването.

В този аспект на свети Павел от Кръста вече се споменава за едно важно условие, за да разберем какво искам да кажа, когато ще се говори за “нищо” и “всичко”, които не са метафизични изрази. Важно е да се разбере това ограничение на хоризонта. В действителност, само в рамките на това ограничено тълкуване, някои изрази, които могат да изглеждат по философски преувеличени или дори скандални и отчуждени, ще загубят външния си вид на преувеличение и възвисяване.

а) сътворение и първороден грях като богословски фон.

Принципът на нищожеството на човека и величието на Бога, които в духовно-богословската мисъл на светеца има “фундаментална” важност, която трябва да се разглежда главно като концептуално обяснение за отношенията Създател-създание. Ако разгледаме по-отблизо формулировките, с които свети Павел от Кръста описва факта, че човек е създание, ще намерим, че той още от началото, до 1730г, не говори толкова настойчиво за силната антитеза “нищо-всичко”.

В дневника, който със своята простота и оригиналност ни дава добра видимост за вътрешния живот на светеца, съдържа голям брой изрази, които ни показват, как той считаше себе си. Вижда се ясно смирението му, смирение, което нито е

изкуствено, нито тромаво лицемерие, но, че намира своя извор в дълбочината на неговата личност. Може да изненада, а може би дори да удивява, факта че, в дневника му се намират тежки и груби обвинения срещу него. Той се смята за “голям грешник”, който “не прави добро”, и се декларира “бездна на неблагодарност”, се нарича с твърдият израз, “по-лош от дявола”, и се опитва по-нататък да повиши дозата, когато се определя като “мръсна клоака”.

Въпреки това, тези определения никога не са самостоятелни изрази сами по себе си, но едновременно той говори и за безкрайната милост и доброта на Бога; смята се за “чудо от Божията милост”, а речта му често завършва с химн на благодарност, на възхвала и възвисяване на Бога.

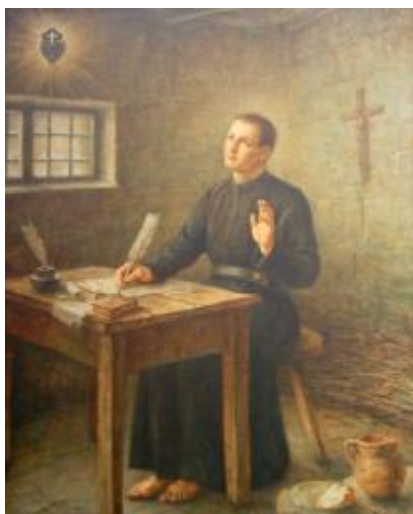
Познанието за собствената си слабост, греховност и неблагодарност не води до липсата на смелост, примирение или чувство на неудовлетвореност, но съзнателността за собствената си “нищожност”, както той казва по-късно, води светеца да се доверява на Бога още по-силно и по-безусловно. Така можем да прочетем в дневника в последния ден на неговите “духовни упражнения”, от 1 януари 1721: “разказвах с голяма увереност, но без усилие, и с голяма сладост на моя Исус за моите неволи”.

Да приемеш себе си в своята “нищожност” и да се отдадеш безусловно на любовта и добротата на Бога, да имаш “недоверие” към самия себе си, но да имаш неограничено доверие в Бога: това за свети Павел от Кръста означава да потвърждаваш собственото си съществуване като създание, което в крайна сметка е добродетелта на смирението.

Най-великият пример за смирение свети Павел от Кръста го вижда в лицето на Изкупителя, Исус Христос. В писмо през

1726г, в което той говори за “да бъдем хвърлени в нищото”, става ясно, че за него смирение и упование в Бога са тясно обединени, и че истинското смирение води до по-голямо доверие в Бога.

В това писмо пише: “Ех, кога ще имитираме съвършено този скъп Спасител, Който се унижи ... Ех, кога ще станем толкова малки като деца, привързани към гърдите на Пресветото

Милосърдието на Исус нашият Жених и Защитник, и ще бъдем толкова прости и малки, че ще имаме голямото щастие да бъдем последните между всички, хвърлени в нищото”. Петнадесет години по-късно, пише на Агнес Грази: “Нека да се завърне, да се хвърли в нищото си за да познае недостойнството си, от това състояние да се ражда по-голямо доверие в Бога, което носи много добро”.

Когато Павел от Кръста настойчиво препоръчва на тези, които са склонни към по-голямо съвършенство, че те трябва да се “унищожат”, това определено не е покана за себеотрицание, но едно приканване да “имитират дълбокото смирение на Божествения Спасител”. Смирение, което Божия Син “във всичките си пресвети действия много божествено ни научи”. “Да станеш нищо” означава това преди всичко: да се смиряваш радикално, според примера на Исус, и да поставиш всичкото си доверие в Бога.

Неограничено доверие в Бога и дълбоко недоверие в себе си, това е основното противоположно съдържание на речта на “нищото” на човека и “всичкото”, което е Бог. Но това обяснение за “нищото” и “всичкото” не е разбираема от всички. Само тези хора, които изпитват дълбок вътрешен живот могат да разберат смисъла на тези изрази. В писмо през 1766г говори за трудностите при вникване в смисъла и по тази причина

обяснява тези изрази: “За да станеш светец се изисква едно „Н” и едно „В”. Този, който е навлязъл повече вътре, отгатва смисъла, но този, който все още не е навлязъл в реална дълбока самота, той не може да отгатне смисъла; и аз добавям: „Н” си ти, който си ужасно нищо; „В” е Бог, Който е “безкрайно всичко по същество. Затова остави да изчезне твоето „Н” в безкрайното всичко, Което е Бог, Максималното Най-добро и тук да се загубиш изцяло в бездната на огромното Божествено. О, колко е благородно това дело”.

Както бе споменато по-горе, свети Павел от Кръста не използва понятията “нищо” и “всичко” в чисто философски или метафизичен смисъл. Това не е казано с вкус за отвлечени философски разсъждения, но това е сериозно понятие за основните истини на вярата около сътворението и греха, което води светеца да говори за “нищото” на човека и “всичкото”, което е Бог. Бог, според своята същност “Е” и се прояви на човека с твърдението: “Аз съм” (срв. Ех 3.14), и е създал човека от нищо. В едно писмо Свети Павел от Кръста говори така за греха: “Грехът е едно ужасно “нищо”, по-лошо от нищото... и, който съгрешава е по-лошо, от самото нищо”.

От своята страна, човекът е нищо. Самият той е получил своята същност само чрез творческото действие на Бога. Без Бог човекът ще падне отново в нищото. Когато свети Павел от Кръста казва, че грехът е “по-лошо, отколкото нищото”, показва също, че за него "нищото" е една морална оценка.

б) изкупление и оправдание

Казвайки, че човекът е “нищо”, и дори, че е по-лошо, отколкото нищото, защото е жертва на греха, не представяме ли песимистичен образ за човека? Това е така, ако мисълта на свети Павел от Кръста се спре на този етап. Но той знае, че Бог не е оставил човека в греха си, но победи властта на греха и оправда човека чрез изкупителното действие на Исус Христос. В действителност, в същото писмо, в което той говори за нищото на човек и за греха, той продължава: “Вярно е, че онова Велико Безкрайно Добро, което знае как да извлече, чрез

оправданието на грешника, от злото добро, прави по-голямо усилие в своето Всемогъществото, отколкото ако щеше да създава хиляди светове, прелестни и по-красиви от този свят, защото изважда грешника (с оправдаването) от една бездна поужасна и по-дълбока от самото нищо, което е грехът”.

Когато основателят на пасионистите говори за “нищото” на човека, той го прави на фона на основните истини на сътворението от нищо и на греха.

Когато той говори за “всичкото”, което е Бог, не мисли, за пантеистичен Бог, но за Бог на “Авраам, Исаак и Яков”, за Бог, който действа мощно за спасението на историята и на човека, за Бог, който предлага Своя Син за спасението на човечеството. Говорейки за “нищото” и “всичкото” следователно формулира “екзистенциалният размисъл” върху основните християнски истини: създание, грях и изкупление, т.е. тези добродетели, които бихме могли да посочим като “основна триада” на християнството.

Въпреки това, приемането на собствената си нищожност, която светецът винаги изисква с настояване, не е самоцел. Това е само първата стъпка, нужна предпоставка за да оставим да изчезне “нищото” във “всичкото” на Бога. Той пише в едно писмо през 1742г: “О, какво е това благородно упражнение за унищожението ни пред Бога, в чиста вяра без изображения, а след това да хвърлим това наше “Нищо” в онова “Всичко”, което е Бог, и тук да се загубим в този огромен океан на безкрайна любов”.

Човекът трябва да се унищожи пред Бога, трябва да осъзнае, че самият той е твар и дължи цялото си естество и своето “имаш” само от Бога.

“Унищожението” трябва да се разбира преди всичко като “екзистенциална реализация” на съществуващата твар.

В словото за “нищото” и “всичкото” има, в богословски фон, не само идеята за създаването, но и тайната на изкуплението. Както вече бе обяснено, свети Павел от Кръста сравнява обръщането на грешника с ново творение.

В друго писмо, той обяснява какво означава, душата да остави

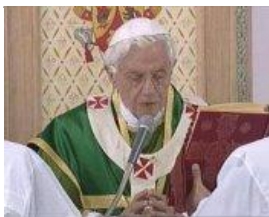
своето “нищо”, да потъне в огромното море на Божията любов, “в което любящата душа плувайки в него е проникната вътре и вън от тази безкрайна любов и цялата е свързана и трансформирана в Исус Христос, от любов. Да хвърлим своето “нищо” във “всичкото” на Бога, да загубим собствената си нищожност в това “всичко”, означава също, да стане оперативно в нас изкуплението извършено от Христос. Така се изразява предразположението и упованието на светеца да опита в себе си благодатта на изкуплението. Да се изгуби в Бога не означава за човека отказване от самия себе си или отчуждение от себе си, но в крайна сметка да намери себе си. Така светецът възкликва: “О, щастливо загубване, в което душата губейки се цялата в Бога е благополучно намерена”.

Противоположната концепция за “нищо” – “всичко” е необходима на Св. Павел от Кръста не само за да опише правилната връзка между себе си и Бога, като свой Създател, но я използва също когато говори за правилната връзка със сътворените неща. Той пише през 1740 година: “Вие трябва да губите от погледа си все повече и повече всички твари и всички техни образи и трябва да потъвате все повече в пълното опознаване на Вашето истинско, ужасно нищо, да се предоставяте все повече и повече за умирането на себе си и на

цялото сътворение и след това да сложите това Ваше “нищо” в онова “всичко”, което е Бог, и тук да се загубите и да потънете по такъв начин, че забравяйки себе си и всичките други същества, нямате друга мисъл освен целта на безкрайното съвършенство”.

Около 1748 г описва правилната отдалеченост от създадените неща, с понятието “мистична смърт”, за която ще говорим следващият брой.

Папа Бенедикт XVI обяви честването на „Година на вярата”

Папа Бенедикт XVI обяви честването на “Година на вярата”. Това стана на месата, отслужена във Ватиканската базилика на 16 октомври, с която беше отбелязан края на Международната среща за нова евангелизация, организирана от Папския съвет за насърчаване на новата евангелизация.

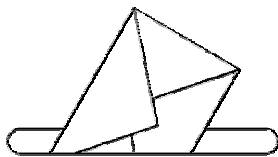
Годината на вярата ще започне на 11 октомври 2012 г., когато се отбелязва петдесетата годишнина от откриването на Втория Ватикански събор, и ще завърши на 24 ноември 2013 г. - Празника на Христос Цар. Целта на Годината е да се “даде нов импулс на мисията на Църквата, която трябва да изведе мъжете и жените от пустинята, в която те често се озовават, както и да ги насочи към изворите на живота и към общението с Христос, Който ни дарява живота и неговия смисъл.” Годината ще ни помогне да “укрепим вярата си в Христос и изпълнени с радост да Го обявим пред мъжете и жените от нашата епоха”, отбеляза папата.

Спирайки се на неделните четива, Светият отец обясни, че мисията на Църквата трябва да бъде обяснена в светлината на “...богословското осмисляне на историята. В Божията власт са всички епохални събития, възходът и падението на великите сили. Никоя земна власт не може да заеме Неговото място. Теологията на историята е важен аспект от новата евангелизация, защото мъжете и жените на нашата епоха, последвала трагичният период на тоталитарните империи на двадесети век, имат нужда да преоткрият глобалната визия за света и историята. Те имат нужда от визията за мир и свобода, формулирана в документите на Втория Ватикански събор и развита в учението на моите предшественици Божия раб Павел VI и Блажения Йоан Павел II”.

“За да бъде успешна, евангелизацията се нуждае от подкрепата на Духа, Който вдъхва живот на Благата вест и дава сила на хората, които я носят с “пълното убеждение”, за което говори св. Павел. ... Новите евангелизатори трябва да поведат останалите по пътя, който е Христос, и да им покажат красотата на животворящото Евангелие. По този път ние никога не сме сами и затова ние трябва на всеки срещнат по този път да предложим нашия опит от братството и общението и така ги призовем да споделят опита ни за Христос и Неговата Църква. Свидетелството и призива могат да отворят сърцата на хората, които търсят истината, и да им помогне да открият смисъла на собствения си живот”.

Накрая Светият Отец се спря на цитата от Евангелието, посветен на данъка, който трябва да бъде платен на цезар. Исус определя да се отдаде “Кесаревото Кесарю, а Божието Богу” – Светият отец обясни, че този епизод е изпълнен “с голям антропологичен смисъл, който не може да бъде ограничен само до политическата област. Това означава, че Църквата не се ограничава до това да покаже на мъжете и жените разликите между властта на Цезаря и на Бога, между политиката и религията. Мисията на Църквата, също като мисията на Христос, е да говори за Бог, напомняйки за неговата власт и призовавайки всеки един, и особено изгубилите своята идентичност християни да си спомнят за правата, които Бог има над това, което Му принадлежи - нашия живот”.

Сестра Терезита Пиччирилли

Плодът във водата

Една жена отишла за вода на извора - малко, трептящо, бистро огледало всред дървета в гората.

Докато потапяла своята амфора за да я напълни, видяла във водата един голям родов плод, толкова хубав, който като че ли казваше: „Взemi me!”.

Протегнала ръка за да го откъсне, но той изчезнал и се показал отново само когато жената отместила ръката си от водата. Това се повторило 2-3 пъти. Тогава жената започнала да гребе водата и да я изхвърля за да пресуши извора. Работила дълго, неизпускайки тайнственият плод от очите си: но когато пресушила извора забелязала, че плодът е изчезнал.

Разочарована и отчаяна решила да си отиде, когато чула един глас между дърветата (това била птичката белведере, тази която вижда всичко): „Защо търсиш долу? Плодът е там горе!”...

Жената повдигнала очи и окачен на едно клонче над извора, видяла най-хубавият плод, на който във водата беше видяла само отражението.

Така се случва и с нас когато търсим долу. Онова, Добро, Което е Бог е горе.

ГОРЕ СЪРЦАТА, ПРИЯТЕЛИ!